

עמ"ת 65058/02/18 - מחמוד אלרגבי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 65058-02-18 אלרגבי(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת נאוה בכור
עורר	מחמוד אלרגבי (עציר)
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. בפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' הש' מורנו) במ"ת 57309-01-18, מיום 5.2.18, להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה, וגניבה.

לפי עובדות כתב אישום בין התאריכים 15.5.17-16.5.17 התפרץ העורר, שהינו שוהה בלתי חוקי בארץ, לקרואן שהיה באתר בניה בפתח תקווה ושימש משרד, עקר את הסורגים של חלון השירותים, שבר את תריס החלון, וגנב רכוש בשווי של 16,000 ₪.

3. החלטת בית משפט קמא

בימ"ש קמא התרשם כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של העורר, נוכח זיהוי טביעות אצבע שלו על חלון השירותים של הקרואן, הודעתו לפיה הרחיק עצמו מזירת האירוע לחלוטין ובה סתירה לגבי המועדים בהם לטענתו נתפס בעבר בפתח תקווה כשב"ח, דו"ח פעולה מאת רס"ב יוסי יחזקאל, ומזכרו של השוטר שלומי ריקמן לפיו מדובר בקרואן שעומד במקומו באתר כשנה וחצי, חרף טענת העורר לפיה הוא חפץ נייד אשר יתכן והוזז ממקומו.

בנוסף, התייחס בימ"ש קמא להודעת העורר מתיק אחר בו דובר על אירוע שהיה בלתי חוקית ותקיפת שוטרים.

בנסיבות אלה, קבע בימ"ש קמא כי מתקיימת אף עילת מעצר, חרף העדר עבר פלילי, נוכח חומרת עבירת הרכוש שבוצעה והיותו של העורר תושב האזור, תוך הפניה לפסיקה בה הורו בתי המשפט על מעצרו של משיבים בנסיבות דומות, והורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

עמוד 1

4. מטיעוני ב"כ העורר עולה כי טעה בימ"ש קמא עת קבע כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של העורר והורה על מעצרו עד לתום ההליכים.

התשתית הראייתית בתיק אינה עולה כדי ראיות לכאורה שיש בהן די כדי לבסס הרשעה וממילא יש בהן חולשה משמעותית, שנפקותה היא שחרורו של העורר ממעצר.

מדובר בראיות נסיבתיות שאינן מקימות אפשרות הגיונית יחידה. ט"א על חלון מבנה נייד באתריבניה באזור בו עבד העורר אינה תשתית ראייתית מספיקה.

בנוסף, ט"א פוענחה בקיץ ומאז לא נעשה דבר תקופה ארוכה כדי לעצור את העורר. גם משנעצר - היה זה ביהודה ושומרון ללא קושי, וזה משליך על עילת המסוכנות וטענה בדבר חוסר יכולת להביאו לדין.

מהמקום נלקחו 12 מעתקים, ביניהם על אדן החלון עצמו, מקום הכניסה, ומהשלבים, והיחיד שנמצא תואם לעורר הוא אחד מהמעתקים ברפרפת יחידה בחלון.

המעתקים על אדן החלון לא שלו. יש בכך כדי ללמד על כמות הנגיעות בחדר השירותים.

טעה בימ"ש קמא בקובעו כי העורר מרחיק עצמו לחלוטין מזירת האירוע.

טעה בימ"ש קמא בכך שמצא כחיזוק ראייתי את חוסר הזהות במועדים להם טען העורר כי נתפס בתיק אחר, בהיותו שב"ח, כמו גם העובדה כי ייחס משקל לעובדה כי העורר היה חשוד באותו תיק נוסף בגין עבירות שב"ח ותקיפת שוטרים.

אדרבא, מדובר בתיק בו נעצר העורר בפתח תקווה באזור הרלוונטי כמה חודשים עובר לתיק דנן באופן המוכיח את שהייתו באזור אותו מבנה נייד ויכול לספק הסבר להימצאותה של ט"א של העורר במקום.

כך בעניין זה יש אף לחזק את האמור בהודאתו של העורר לגבי הימצאותו שם וזמני הימצאותו.

תיק הפל"א האמור נסגר בעניינו מחוסר אשמה כך שאין דבר וחצי דבר עם החשד לביצוע עבירות ברמת גן.

בנסיבות אלה, אין בעצם הימצאותו של הקראוון במקום במשך שנה וחצי, כדי למנוע אפשרות התקיימותם של תרחישים סבירים אחרים שיש בהם להסביר הימצאה של ט"א העורר.

מדובר בעורר צעיר, כבן 25, ללא עבר פלילי, שאף כעת מיוחסת לו עבירת רכוש אחד ויחידה. זאת, לצד הקשיים הראייתיים בתיק אינם מצדיקים מעצרו מאחורי סורג ובריח.

בנוסף, ההוכחה להיותו שב"ח בתיק הנוכחי נסמכת על האם יש או אין ראיות לזה שפרץ, כי אם אין - אז אין גם ראיות להיותו שב"ח. גם זה צריך להשליך במכלול השיקולים האם לשחררו.

העורר מסר גרסה וסיפר שבעת הפריצה, לא זוכר תאריך מדויק, נכנס לישראל שלא כחוק ומאז שנעצר בפעם האחרונה 8-9 חודשים קודם לכן, לא נכנס יותר לישראל. מבדיקה עלה כי היה פ"א שנכנס לישראל ותפסו אותו.

העורר סיפר שעבד בבניה בארץ בשכונת כפר גנים בפתח תקווה. הוא מספר על כתובת אתר הקרוואנים שהפועלים היו ישנים ועבד שם בשכונה. אמר שלא יודע כתובות, ומתברר שמדובר ברחוב מקביל לקרוואנים, כשהעורר לא מכיר כתובות בישראל.

בחקירה גם יש תרגום סימולטני כפול - החקירה בעברית, החוקר דובר עברית ששאל מתורגמן וזה יכול ליצור סטיות שהן מהותיות של תרגום כפול.

מעבר לכך -נמצאת אינדיקציה לכך שהעורר אכן התגורר באתר קרוואנים של פועלים ברחוב מקביל לאתר. יש בראיות הנסיבתיות תרחישים אפשריים נוספים, והוכח שהוא עבד בבניה וישן באתר הפועלים סמוך, כשבשירותי הקראון מצאו טביעות אצבעות רבות, ויכול להיות שהיא לפני שנה וחצי. העורר לא נחקר לגבי המעסיק הקודם, רק לגבי מנהל האתר אותו העורר לא מכיר.

בנסיבות אלה, נוכח שילוב של שיהוי, קושי ראיתי, והעדר עבר פלילי, לא ייתכן שרק מעצם היותו תושב שטחים, ייעצר בתיק.

מטיעוני ב"כ המשיבה עולה כי כל טענות העורר מקומן להתברר בתיק העיקרי.

5.

את הטענה המרכזית שלכאורה קיים סיכוי שהעורר שלפנינו נכח באותו מקום שבו נמצא הקרוואן- העורר בעצמו שולל.

בהודעתו העורר נדרש למועד הפריצה, והוא מודה שהיה בחברון בבית. בהמשך אומר שלפני 8 - 9 חודשים הוא נתפס כשנכנס לישראל לא כחוק בפ"ת, כשלדבריו "נתפסתי בשכונת גנים, ישנתי בקרוואנים ברחוב ויצמן 37 בפתח תקווה" -מיקום מדויק- ולעומת זאת, מקום ביצוע ההתפרצות היה ברחוב בן גוריון 26 בפתח תקווה.

נשאלת השאלה האם ההחלטה יש בה כדי להקים עילת התערבות מצד ביהמ"ש זה. בימ"ש קמא לקח הראיות, ניתח את עילת המעצר וביסס בפסיקה.

גם מקום בו מבוצעת עבירת רכוש אחת יש בכך כדי לבסס עילת מעצר, מכוח אותה מסוכנות אינהרנטית וחשש להימלטות מהדין, כל זאת על רקע חומרת נסיבות העבירה כשמדובר בהתפרצות לרבות גניבה בשווי של 16,000 ₪.

לאור כל האמור יש לדחות את הערר.

דין ומסקנות

6.

דין הערר להתקבל.

עיון בתיק החקירה מעלה כי מדובר בתשתית ראייתית חלשה מאוד, שאינה מגיעה כדי רף ראייתי לכאורי הנדרש בשלב זה, לא כל שכן, המצדיק מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

עם חקירתו במשטרה מסר העורר גרסה לפיה כ-8-9 חודשים קודם לחקירתו הנוכחית נהג ללון ברחוב ויצמן 37 בשכונת כפר גנים בפתח תקווה, בתקופה בה עבד בפתח תקווה באתר בנייה שאת כתובתו המדויקת לא זכר (חקירה מיום 21.1.18 ש' 17-19), ואף חוזר על גרסה זו מספר פעמים במהלך חקירתו (שם, ש' 29, ש' 51, ש' 37).

בנסיבות המתוארות אף נתפס העורר (במסגרת תיק שנסגר) בחודש פברואר 2017 ונחקר בגין עבירות שב"ח ותקיפת שוטרים.

יש לציין כי בתיק הנוכחי העורר מכחיש בכל תוקף כי שהה בשטח ישראל במועד ביצוע העבירה דנן, בין התאריכים 15-16.5.17, גם כשמוטחות בו טענות לפיהן כביכול ישנו תיעוד מצולם שלו בזירת האירוע (שם, ש' 45-47).

יש לציין כי בהתאם למזכר בתיק האחר מאת רס"ב יוסי יחזקאל מיום 3.2.17 נתפס העורר **ברחוב ויצמן פינת יטקובסקי בפתח תקווה**, בשעות הערב, **במבנה קרוואן שמירה**, באופן שמחזק את גרסתו הנ"ל לגבי לינה במרחק קצר מזירת האירוע, כשנה עובר לאירוע, במבנה ניד מסוג קרוואן - בדומה לזירה דנן, וכן הדבר מהווה אינדיקציה ברורה לכך שכבר אז עבד העורר ו/או חיפש עבודה בתחום הבניין באתרי בניה (שם, ש' 21-25) - שאף היא תומכת בגרסתו בתיק הנוכחי.

למותר לציין כי העובדה לפיה מהתיק הנוסף בו נחקר בפברואר 2017, בגין עבירות שב"ח ותקיפת שוטרים, עולה כי מדובר בשהייה בלתי חוקית כשנה קודם למועד חקירתו בתיק הנוכחי (ינואר 2018), ולא 8-9 חודשים כגרסתו הנ"ל של העורר - אין בה כדי לשמש לחובתו, שכן מדובר טעות סבירה ומינורית בחישוב הזמנים, ואינה רלוונטית לעניין התשתית הראייתית בתיק דנן.

על כן בנסיבות אלה, נפלה שגגה מלפני בימ"ש קמא בכך שזקף את הדברים לחובת העורר בשלב זה, הן בנוגע להרחקתו מזירת האירוע והן בנוגע לחוסר בזהות המועדים להם טוען כי נתפס, הגם שנקבע כי אין מדובר בלב ליבן של הראיות לכאורה בתיק.

למעשה, בימ"ש קמא נסמך בעיקר על ראיית **טביעת האצבע** של העורר שנמצאה על **תריס חלון השירותים** בזירת האירוע.

לעניין זה יובהר כי הלכה פסוקה היא שראיה מסוג טביעת אצבע הינה ראיה מהותית וכבדת משקל, לאור טיבה כראיית זיהוי ייחודית, עד כי היא לבדה יכולה להוביל להרשעה בפלילים, ואולם עיקר משקלה נובע מהעדר הסבר סביר להימצאותה במקום בו נמצאה.

בבש"פ 10028/03 פטריק אלקריף נ' מדינת ישראל, נ"ח (2) 577 עמד על כך בימ"ש העליון בקובעו כלדקמן-

"הלכה פסוקה היא כי מציאת טביעת אצבע במקום העבירה או על חפץ שבו נעברה עבירה, שלא ניתן הסבר סביר להימצאותה שם, היא ראיה שמשקלה רב ויש בה כדי לבסס הרשעה כראיה יחידה, וממילא כדי לשמש ראיה לכאורה לצורך מעצר עד תום ההליכים... עם זאת, יש חשיבות רבה לשאלה מה טיבו של החפץ שעליו נמצאו טביעות האצבע, משום שלפיו נקבעת עוצמת הזיקה בין הנאשם לבין מעשה העבירה. קביעת זיקה זאת היא, ביסודה, ענין של מסקנה הנובעת מהגיון ומשכל ישר. על כגון דא נאמר כי:

"ברור שכוחה המשכנע של טביעת אצבע כראיה מסיבתית גובר, ככל שקיים בטחון ששני הגורמים הללו התקיימו גם יחד, דהיינו שטביעת האצבע נוצרה במקום המעשה וגם בשעת מעשה. בטחון זה אינו קיים לגבי גורם המקום, וממילא אף לא לגבי גורם הזמן, כשטביעת האצבע מופיעה על חפץ, שהינו בשימוש יום-יומי ודרכו לעבור ידיים רבות..." ובמקום אחר נאמר: "במקרה של חפץ ניח ניתן לומר בוודאות גבוהה יותר כי הטביעה שנתגלתה מלמדת על הימצאותו של הנאשם במקום, ולפיכך קשור הוא באירוע הפלילי. לעומת זאת כאשר מדובר בחפץ נייד, שיכול לעבור בקלות מיד ליד וממקום למקום, קיימת אפשרות סבירה שהחפץ נושא טביעת אצבעות של אדם שאינו מעורב, וכי החפץ הגיע בדרך כלשהי למקום שבו הוא נמצא..."

עם זאת, עיון בתיק מעלה כי לא זו בלבד שהעורר מעלה גרסה לפיה עבד באתר בניה בעיר פתח תקווה בה מצויה זירת האירוע, הוא **טוען כי לן בכתובת המצויה כ-400 מטרים מזירת האירוע.**

למותר לציין כי כיוון שמדובר בשב"ח, שאינו מתגורר בארץ, אינו דובר את השפה ואינו מתמצא ברחובותיה, קיים משקל רב לגרסתו זו שאינה דבר של מה בכך.

זאת ועוד, ממסמכים המצויים בתיק החקירה מהאגף לחקירות ולמודיעין מיום 6.2.18, בנוגע לחקירה אחרת שנערכה בגין התחזות (פל"א 49551/2017 ופ"א 968/2017 מרחב דן), עולה כי קיים במאגר האפיס טופס הנושא את **פרטיו של העורר**, אולם תחת שמו ותמונתו, נמצאו **טביעות אצבע שונות.**

בנוסף, הטופס הקיים במאגר הוטבע בתאריך 23.10.16 בתחנת חברון וקיים **טופס נוסף שהוטבע במרחב איילון ביום 9.2.15 הנושא פרטים זהים וטביעות אצבע זהות לחשוד שהוטבע ביום 3.2.17 במרחב דן בתיק אחר.**

לדברים אלה, בדבר אינדיקציה לחוליית מתחזים העושים שימוש בטביעות אצבע של העורר, נודעה חשיבות מרחיקת לכת בנסיבות אלה, בהן רובה ככולה של התשתית הראייתית בתיק נשענת על מציאתה של טביעת אצבע העורר על חלון זירת האירוע.

לאור האמור, הרי שלמעט קיומה של טביעת אצבע בזירת האירוע, אף היא- טביעת אצבע יחידה **כשברקע קיימות ראיות להתחזות בכל הנוגע לזהותו של העורר**, לא קיימות ראיות בתיק שיש בהן כדי לקשור את העורר לאירוע.

מעט הראיות הקיימות תומכות דווקא בגרסתו במשטרה לפיה נהג לשהות ולעבוד באתרי בנייה באזור זירת האירוע, ואף נתפס הלכה למעשה במבנה קראון דומה באתר בניה סמוך לזירה - מאות מטרים ספורים, באופן שמחליש את הימצאותה של ט"א האצבע בזירה בין אם בשל העובדה כי לא מן הנמנע שלעורר הייתה גישה למקום במסגרת עבודתו ו/או שהותו באזור סמוך מאוד, ובין אם בשל גניבת זהותו ע"י אחר כנ"ל.

מכל מקום, אין בכך כדי להוות ראיה נסיבתית בעוצמה של ראיה לכאורה לאשמת העורר, בשלב זה, ויש בה חולשה משמעותית.

בשולי הדברים יוער כי אף דברי המתלונן, מנהל העבודה בזירת האירוע, המתועדים במזכר מיום 24.1.18, מהם עולה כי הקראון עומד באתר מזה כשנה וחצי עובר לאירוע- כמו גם טענתו לפיה לפני כן הקראון היה באתר בניה בחולון - לא נבדקו בשום דרך נוספת שתאשר כי כך הם פני הדברים, ועל כן מדובר בטענה בעלמא שאף היא אינה יכולה לשמש לחובת העורר.

זה המקום לציין כי יש טעם של ממש בטענה ב"כ העורר לפיה האישומים כנגדו בגין התפרצות גניבה ושהייה בלתי חוקית- הא בהא תליא, שאם לא התפרץ -לא שהה, ועל כן קיימת חולשה ראייתית ממשית לגבי כל המיוחס לו.

7. לאור כל האמור, הרי שדין הערר להתקבל נוכח קיומה של חולשה ממשית בתשתית הראייתית הלכאורית בתיק, בלשון המעטה, באופן המשליך על סוגיית המשך מעצרו של העורר.

8. לפיכך, אני מאפשרת את שחרור העורר בתנאים כדלקמן-

א. הפקדה ע"ס 8,000 ₪ במזומן

ב. חתימה על ערבות עצמית ע"ס 10,000 ₪

ג. חתימה על ערבות צד ג' של ערב ישראלי בסך 10,000 ₪

9. לא תופקדנה הערבויות - יותר העורר במעצר ויובא לתזכורת ערבויות ביום 1.4.18.

ניתנה היום, י"ד ניסן תשע"ח, 30 מרץ 2018, במעמד הצדדים.